

РЕШЕНИЕ

№ 588

гр. Плевен, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Радостина Т. Гергичанова

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА В. МАЧОРСКА
като разгледа докладваното от Радостина Т. Гергичанова Административно
наказателно дело № 20234430201843 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе
предвид следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО е по реда на чл. 59 ал. 1 от ЗАНН.

С Наказателно постановление № 15-2300171 от 26.07.2023г. на *** на
Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен на „***“ ЕООД – гр. *** на
основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена имуществена
санкция в размер на 2000,00 (две хиляди) лева за нарушение по чл. 228, ал.3
от КТ.

Недоволен от така наложеното административно наказание е останал
жалбоподателят, който в срока по чл. 59 от ЗАНН, чрез наказващия орган е
подал жалба до Районен съд Плевен, с която моли съда да отмени по реда на
чл. 63 от ЗАНН наказателното постановление като незаконосъобразно.

В съдебно жалбоподателят, който е редовно призован се представлява
от адв. А.Н. от АК-Варна, който взема становище, че в хода на
административно-наказателното производство при наказващия орган е било
допуснато съществено нарушение на процесуални правила, изразяващо се в
липса на конкретизиран период в дни, за който се твърди обезщетение за
неизползван платен годишен отпуск, което предпоставя отмяната на
обжалваното наказателно постановление. Твърди, че санкционираното
дружество не е осъществило състава на вмененото му нарушение, тъй като
ползването на отпуск от работника и/или служителя било отразено в
присъствени форми, които не били приобшени към административната

преписка и пропускът на работодателя не съставлява нарушение по чл. 228, ал.3 от КТ, а такова по чл. 173, ал.1 от КТ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени като незаконосъобразно Наказателно постановление № 15-2300171 от 26.07.2023г. на *** на Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен. Претендира присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответната страна не се представлява в съдебно заседание. По делото са депозиран Писмени бележки с вх. № 30641 от 10.11.2023г. от пълномощника на *** на Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен – юрк. Чобанова, в които е отразено становище, че жалбата е неоснователна. Твърди, че от доказателствата по делото се установява по несъмнен начин, че „***“ ЕООД – гр. *** е автор на деянието, за което е ангажирана административно-наказателната му отговорност. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди като правилно и законосъобразно атакуваното наказателно постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

ЖАЛБАТА е подадена в рамките на преклузивният срок по чл. 59 ал. 2 от ЗАНН, в този смисъл се явява ДОПУСТИМА и следва да бъде разгледана.

По ОСНОВАТЕЛНОСТТА на жалбата съдът съобрази следното:

Административно-наказателното производство е започнало със съставяне на АУАН № 15-2300171 от 21.06.2023г., въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление за това, че: при извършена проверка на място на 07.06.2023г. в 14:30 часа на *** в „***“, намиращ се в гр. Плевен, ул. „*** III“, стопанисван от „***“ ЕООД – гр. *** и при проверка по документи в периода от 13.06.2023г. до 21.06.2023г. в Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен било констатирано нарушаване на разпоредбите на трудовото законодателство по осъществяване на трудовите правоотношения, а именно: „***“ ЕООД в качеството си на работодател е нарушил разпоредбите на трудовото законодателство, а именно: не е изплатил в срок до 31.03.2023г. дължимото обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, правото за който не е погасено по одавност на лицето В.Т.В. с ЕГН ***** при прекратяване на трудовото правоотношение със Заповед №00000004/20.02.2023 година. От представените от работодателя документи за проверка не било установено ползването на платен годишен отпуск през 2022г. и 2023г. от лицето – лепсват молби от лицето и заповеди от работодателя за ползването на такъв. Като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 228, ал.3 от КТ.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на „***“ ЕООД – гр. *** на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в

размер на 2000,00 (две хиляди) лева за нарушение по чл. 228, ал.3 от КТ.

Описаната в АУАН и възпроизведена в атакуваното по съдебен ред наказателно постановление се подкрепя от приобщените към доказателствената съвкупност по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства, а именно: наказателно постановление № 15-2300171 от 26.07.2023г. на *** на Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен, акт за установяване на административно нарушение № 15-2300171 от 21.06.2023г., заверено копие от обратна разписка от 03.08.2023 година за получаване на НП, заверено копие от пощенски плик, ведомости за заплати на „****“ ЕООД – гр. *** за месец октомври 2022г., месец ноември 2022г., месец декември 2022г., месец януари 2023г., месец февруари 2023г. и месец март 2023г., Трудов договор на В.Т.В., Заповед № 00000004/20.02.2023г. за прекратяване на трудовото правоотношение на В.Т.В., Пълномощно, заверено копие на Длъжностна характеристика за длъжността „Инспектор“ в Д „ИТ“-Плевен, Заверено копие на Длъжностна характеристика за длъжността „Директор“ в Д „ИТ“-Плевен, Протокол за извършена проверка №ПР 2321214/21.06.2023г., ведно с нотариално заверенопълномощно с рег. № 5402/07.04.2023г., заверено копие на РКО от 31.07.2023г. за платени обезщетения по чл. 224, ал.1 от КТ и заверено копие на Протокол за извършена последваща проверка №ПР 2329625/10.08.2023 година.

В подкрепа на изложената по-горе фактическа обстановка са и показанията на актосъставителя Д. И. Ц. и свидетеля Г. И. Д., които съдят приема с доверие като логични, убедителни, непротиворечиви и изцяло съответстващи с приобщените към доказателствената съвкупност по делото писмени доказателства. От същите се изяснява, че при извършена проверка на място на 07.06.2023г. на *** в „****“ и проверка по документи в периода от 13.06.2023г. до 21.06.2023г. в Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен било констатирано, че „****“ ЕООД в качеството си на работодател е нарушил разпоредбите на трудовото законодателство като не е изплатил в срок до 31.03.2023г. дължимото обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на лицето В.В. при прекратяване на трудовото правоотношение, като от представените от работодателя документи за проверка не било установено ползването на платен годишен отпуск през 2022г. и 2023г. от лицето.

При тази установеност на фактите, съдят намира, че жалбоподателят „****“ ЕООД в качеството си на работодател е нарушил разпоредбите на трудовото законодателство, а именно: не е изплатил в срок до 31.03.2023г. дължимото обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, правото за който не е погасено по давност на лицето В.Т.В. с ЕГН ***** при прекратяване на трудовото правоотношение със Заповед №00000004/20.02.2023 година. Съгласно разпоредбата на чл. 228, ал.3 от КТ: „Обезщетенията по този раздел (обхващащи обезщетение по чл. 224, ал.1 от

КТ), дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва.“.

Съдът не споделя наведените доводи от пълномощника на жалбоподателя за липса на осъществен състав на нарушението по чл. 224, ал.1 от КТ, което извежда от твърдението, че такъв е ползван, но при липса на подадена писмена молба от лицето, респ. на издадена от работодателя Заповед. Платеният годишен отпуск се ползва от работника или служителя с писмено разрешение от работодателя (чл. 173, ал. 1 КТ). Необходимо е работникът или служителят да подаде писмено искане до работодателя, с което да поиска да му бъде разрешено да ползва платен годишен отпуск, като посочи размера му в работни дни и датата, считано от която да започне ползването. Противоправното поведение на работодателя не може да обуслови извод за липса на осъществен състав на нарушение по чл. 228, ал.3 от КТ.

Изложеното обуславя извода, че в настоящата хипотеза правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството-жалбоподател, в качеството му на работодател по смисъла на §1 от ЗР на КТ за извършено нарушение по чл. 228, ал.3 от КТ. Приложимата санкционна разпореда, съдържаща се в чл. 416, ал.5 от КТ предвижда имуществена санкция или глоба в размер от 1500,00 до 10 000,00 лева. Съдът намира, че при определяне на наказанието, наказващият орган е съобразил цитираната разпоредба и е наложил именно предвиденото по вид в настоящия случай – имуществена санкция, но не е индивидуализирал правилно наказанието. Наложил е наказание "имуществена санкция" над минималния предвиден в закона размер без да е изложил никакви конкретни съображения и мотиви в тази насока. Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде изменено, като бъде намален размера на наложената имуществена санкция от 2000,00 (две хиляди) лева на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева, който размер се явява справедлив и ще способства за постигане на целите, установени в чл. 12 от ЗАНН.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за настоящата касационна инстанция, съдът намира, че на основание чл. 63Д, ал. 3 от ЗАНН в полза на Дирекция "Инспекция по труда" - гр. Плевен следва да бъде присъдена сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, като същата следва да се възложи в тежест на „***“ ЕООД.

Водим от горното, съдът и на основание чл. 63, ал.2, т.4 от ЗАНН

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ на основание чл. 63 от ЗАНН Наказателно постановление № 15-2300171 от 26.07.2023г. на *** на Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен, с което на „***“ ЕООД – гр. *** на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2000,00 (две хиляди) лева за нарушение по чл. 228, ал.3 от КТ, като НАМАЛЯ размера на наложената имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 63Д, ал. 3 от ЗАНН „***“ ЕООД – гр. *** да заплати на *** на Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд – Плевен в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____